

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 23, BOTIGA
TELÉFONO 4115 — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pesetas 1'50.—ESTRANJER, 2'00

Esperant el xàfeg

En Cambó, irònic.—Vosaltres rai, qus sou dós i porteu paraigua!

L'hipòcrita sofisma

Els faritzeus de la coalició Lerroix-Corominas, davant l'actitut gallarda del republicanisme sà, gemeguen i ploriquegen. «Ah!—s'exclamen—la candidatura de Reivindicació Republicana Autonomista ve a dividir les forces democràtiques i a restar vots a l'única candidatura republicana que pot guanyar.»

Això és un sofisme, és una baixa habilitat. La candidatura de Reivindicació no aspira a restar vots a la candidatura radical-nacionalista (diguem-ne radical i diguem-ne nacionalista). Aspira a obtenir, almenys en part, aquells milers i milers de vots republicans que han deixat d'emetre's fa alguns anys, precisament per culpa dels qui ara hipòcritament gemeguen i ploriquegen.

Per a triomfar, per a aparèixer com a una força potent, efectiva, prometedora, no li cal a la Reivindicació pendre vots als titulats radieals i als titulats nacionalistes. Els fan tanta falta els vots a aquests elements en decadència, que per raons de pietat i de llàstima s'ha de desitjar que no en perdin més. Així com així, ja està ben ensorrats, els pobres!

La candidatura de Reivindicació Republicana Autonomista, segons els propòsits dels seus iniciadors, va a la lluita, no per a restar vots a ningú, sinó per a sumar entorn dels ideals de República i Autonomia els vots d'aquells ciutadans que s'havien tancat a casa seva davant el tristíssim espectacle electoral dels anys darrers.

No, que no donin la culpa als altres de la seva derrota aqueixos hereus Escampa del republicanisme barceloni. No cal pas que ningú els faci perdre. Tenen ja ben demostrat que saben perdre tot sols.

El nostre camí

SENSE passió, serenament, parlem un poc del plet entre els republicans de Barcelona.

El partit anomenat radical té, des dels seus orígens, una tendència a la dictadura. Es natural; en certa manera, és just. ¿Per què? Perque aqueix partit és l'obra d'un home, com a tal partit. Un home va saber donar-li coherència i disciplina, eficàcia i passió. Compost d'elements amorfes, més sensibles a la frase forta que al concepte fertilitzador, va moure's per instint més que per ideal. Fou un desplaçament de masses, més que una consciència progressiva d'individualitats. Hi abundaren més els creients que els convictes. Tingué molt d'aqueixa superba i sorprenent embestida germànica davant la qual s'esmicolaven les velles defenses. I a la vora d'una tal unitat de força, l'unitat de pensament no va ésser menor: tota voluntat, tot designi, abdicaven en l'esperit únic del capdill.

L'altre fracció del republicanisme de Catalunya, el nacionalisme, visqué sempre en la fusió paradoxal de dos elements adversos: una massa burgesa, vacil·lant en la seva fè revolucionària, i un jovent romàntic, indòcil a tota servitut i prompte a tota rebel·lió; entre una multitud francament conservativa, i una intel·lectualitat inquieta, eternament mòbil, com els canviants mateixos de la idea i de la llum. Quan el nacionalisme accentuà les tendències a la formació d'un capdillatge material a l'estil de la política vella, això li causà la depressió, la minva, l'agonia.

El grupet romàntic del republicanisme català, hereu de les antigues nirviositats de l'escola republicana (propies de tota escola transformadora), se sentia enclòs entre dues tendències igualment gregaries i materialistes: d'una part, l'idolatria dels radicals, qui transformava en una especie de monarquia republicana el partit *soi-disant* extrem; d'altra part, el positivisme dels moderats nacionalistes i llur feblesa de conviccions, manifestada en moments tan vitals com els qui seguien a la protesta airada de 1909.

Aquells romàntics, qui, naturalment, havien vist en l'ideal d'unió de tots els republicans espanyols una formidable garantia de victòria, intentaren unir les dues fraccions enemigues, els radicals i els nacionalistes, imaginant que de dues escoles tan fonamentalment diverses naixeria una escola completa de valors d'esquerra, neutralitzant els uns

els defectes dels altres. Però oblidaven que hi havia en les dues masses, una comunal tendència a substituir l'ideal i la doctrina, el pensament multiforme i la mobilitat d'ànima, per un quietisme de remat en mans de l'oligarquia dels capitosos. El radicalisme, dins la política general espanyola, no havia lograt conviure amb la Conjunció de socialistes i republicans, com tampoc hi havia lograt persistir el nacionalisme. Aqueixa inadaptació era, després de tot, una renúncia al dret de protesta contra les dissidències que a la pròpia Catalunya poguessin formar-se. I la primera i més considerable de aqueixes dissidències és el Bloc. Es el Bloc, tendència a les veritables coheccions, i no a les absorcions; tendència a una tal harmonia i convivència de les forces republicanes, que la multiplicitat indefinida d'opinions i matços no's resolguí en la consagració d'una oligarquia de professionals, qui assumeixin com a vitalícies les delegacions, les presidències de la nostra república.

Oligarquia, d'una banda; protesta, de l'altra: heu's-aquí els dos termes veritables del conflicte. Els partits republicans, més que els altres, necessiten constituir seleccions directores, per a remoure i donar nous impulsos an aquells principis qui són la vida mateixa de l'agrupació. A diferència dels partits d'interessos, qui deixen en mans de jerarquies permanents i fins hereditaries la gestió de la banderia, el partit d'ideals necessita una fecondació, constantment renovada, dels esperits. Doncs bé: un d'aquests nuclis de protesta és el qui avui se redreça davant el nucli oligàrquic en qui s'és tornat patrimonial i perpètua la direcció, com en certes presidències americanes.

No's consegueix el progrés d'una col·lectivitat més que per la renovació. Hi ha un oreig espiritual sense el qual no pot haver-hi rejuveniment de les escoles, qui moríren de decrepitut com les persones. Els partits conservatius, conformes amb llur designació, no necessiten altra cosa que una seguretat de persistència. Nosaltres, agrupacions d'esdevenir i de canvi, necessitem qualque cosa més; necessitem una seguretat de renovació, com si una espiritual primavera impulsés, aquests dies d'avant-Pasqua, una savia interior en les nostres venes; o com si l'Europa en crisi ens encomanés una presciència de les seves futures refundicions.

GABRIEL ALOMAR

A sumar-nos

LA Esquerra catalana, partit vigorosament nacionalista i fermament republicà, lluitant separatament dels radicals i en contra de les dretes, havia obtingut vinticin mil vots que, sumats a altres tants dels radicals, donava a Barcelona una força republicana de cinquanta mil sufragis.

No és hora de discutir les causes que han refredat aquells entusiasmes fins a l'extrem de que avui, aliats els radicals i els que es creuen representació dels nacionalistes, reuneixen amb prou feines menys dels vinticin mil electors.

Mentres tant la Lliga ha sapigut conservar les seves posicions. Amb diners del comú suavitzats antigues intransigències; governant a Cà la Ciutat, utilitza els mil i un ressorts que en matèries electorals ofereix aquella casa; disposant de diners, pot donar-se una organització perfecta; amb l'exemple de la seva disciplina adquireix les simpaties dels ciutadans que tenen ànima de ovella; els descontents dels altres camps l'ajuden per a esbravar el seu disgust. Amb tot això i la seva força pròpia, la Lliga és un enemic formidable en totes les eleccions.

La candidatura de Reivindicació Republicana pot donar un disgust a la Lliga. Sortiran del seu retraïment els bons republicans que, no perteneixent a cap remat, veien amb disgust la poc encertada actuació republicana de les agrupacions que agavellaven la nostra representació; apoiaran aquesta candidatura les persones d'idees progressives que no fan política activa; votaran als nostres candidats els ciutadans que prefereixen la puresa dels ideals a les habilitats de la política pràctica; tindrem al costat nostre als homes asquejats de l'actual estat de coses per la superbia dels uns i els abusos dels altres. Sense mermar sensiblement les files dels fidels a la Casa del Poble, podem juntar una força d'opinió tant important que fins sentim el pit obert a l'esperança de derrotar a la Lliga.

I fins perdent, si logrem treure del seu retraïment a l'important nucli de gent republicana que viu avui allunyat de tota acció política, podrem cridar ben alt que a Barcelona continuen tenint els nostres ideals una formidable majoria, i podrem cridar a comptes als que no saben utilitzar-la degudament en la defensa de la Llibertat i de Catalunya.

JEPH DE JESPU

Amb l'inclusió d'en Millán a la candidatura, en Lerroix creu haver resolt la qüestió del carbó.

NUESTROS CANDIDATOS

QUERALTÓ

EN una conferència que dió el doctor Queraltó, cuando la campaña «Pro Justicia», le oí pronunciar estas firmes palabras: «Los médicos que destatuaron al anarquista Queraltó alegan que el interesado solicitó que se le hiciera la operación, alegan que ésta fué voluntaria. Pero yo sostengo que un médico no puede atormentar ni destrozarse el cuerpo de ninguna criatura humana, ni causarle dolor por ningún motivo que sea extraño a su profesión o a su ciencia, porque cuando hace esto se convierte en inquisidor, en saujón, en verdugo. Si una dama católica viniera a pedirme que les escribiera con fuego el nombre de Jesús en la teta, le contestaría que esto no me incumbe a mí. Si alguien me rogara que le cortase la mano, yo le replicaría que sólo se la podría cortar para salvarle un brazo, para evitarle un mal mayor. Si un loco fuera a mi casa con la pretensión de que yo le diera un veneno para suicidarse, le diría que yo soy un sacerdote de la vida y no un ministro de la muerte.»

Los asesinos que torturaron a Queraltó no piensan como nuestro Doctor. Ellos creen que la carne del hombre pertenece a Dios y

que hay que expiar los pecados mortificando el cuerpo. Tienen de la medicina un concepto de teólogos o de frailes dominicos. Esos miserables, a quien querrian despellejar i desollar, es a nosotros. Los cauterios se los querrian aplicar a la sociedad, quemando, no sus úlceras, sino sus nervios pensadores. Esos salvajes querrian hacerle una operación a la sociedad y cortarle sus mejores miembros. Querrian arrancarnos de ella a nosotros como una mala yerba. Querrian borrarnos el «¡viva la anarquía!» o el «¡viva la libertad!» que llevamos escrito en el corazón. I los dos puñales cruzados que tenemos grabados en él.

El doctor Queraltó es el apóstol de la Medicina social, el prototipo del médico sociólogo. El no cree que la tuberculosis se cure con patronatos, con juntas de damas, con fiestas de las flores, con corridas de toros, con giras, con *thes dansants*; sino aumentando la ración nutritiva y disminuyendo la fatiga desnutridora del obrero, subiendo el jornal y bajando la jornada, derribando las viviendas insalubres, persiguiendo implacablemente la adulteración de los alimentos, en una palabra, centuplicando la dosis de pan, de luz y de aire del trabajador. La tisis no se cura con cataplasmas ni con nada. Todo lo que se hace por combatirla a posteriori es vano. Mejorar las condiciones de trabajo y la situación económica del proletariado: eso es luchar contra los microbios homicidas y contra los agentes enemigos de la humanidad. Ahora resulta que la medicina y la limpieza y la higiene no están al alcance de los pobres; son un bien de los adinerados. En la presente organización social, la salud es patrimonio de los ricos, es un derecho de ellos sólo. La vida actualmente es un privilegio de unos cuantos. Y es necesario desamortizarla, desvincularla.

Por predicar estas herejías y por combatir a los torsionarios del Patronato está Queraltó en el destierro. Pero pronto Barcelona se levantará indignada y pronunciará un *tole* unánime contra todos sus enemigos.

Queraltó es uno de los hombres nuevos de la candidatura de Reivindicación Republicana. Nuestro partido es muy viejo. El mecanismo republicano se ha oxidado, se ha tornado de orin. Y no funciona bien. La llave no da vuelta en la cerradura y no abre las puertas del cielo, las puertas de la patria a la república. Hay que fabricar, hay que ensayar llaves nuevas.

Queraltó es rubio como un león. Es un hombre fuerte, medular, tiene una palabra ardorosa, unos ojos exaltados, un alma henchida de entusiasmo y de pasión. Decía Montaigne que *l'obstination et l'ardeur d'opinion sont la preuve la plus sûre de bêtise*. Si esto es verdad, yo soy el hombre más bestia del mundo.

ANGEL SAMBLANCAT

ELS AL·LIATS A PARÍS

La sentencia

CABEN d'ésser sentenciats, a París, els culpables de la guerra. Judicats, ja fa temps que ho estaven. La reunió dels aliats a la capital francesa, vé a ésser com la constitució del tribunal per a pronunciar la sentència definitiva i inexorable.

I la sentència ha estat pronunciada solemnement. Les breus frases de la nota que dona compte dels acords dels aliats, equivalen a una sentència de mort per a les ambicions criminals d'Alemanya i dels seus còmplices.

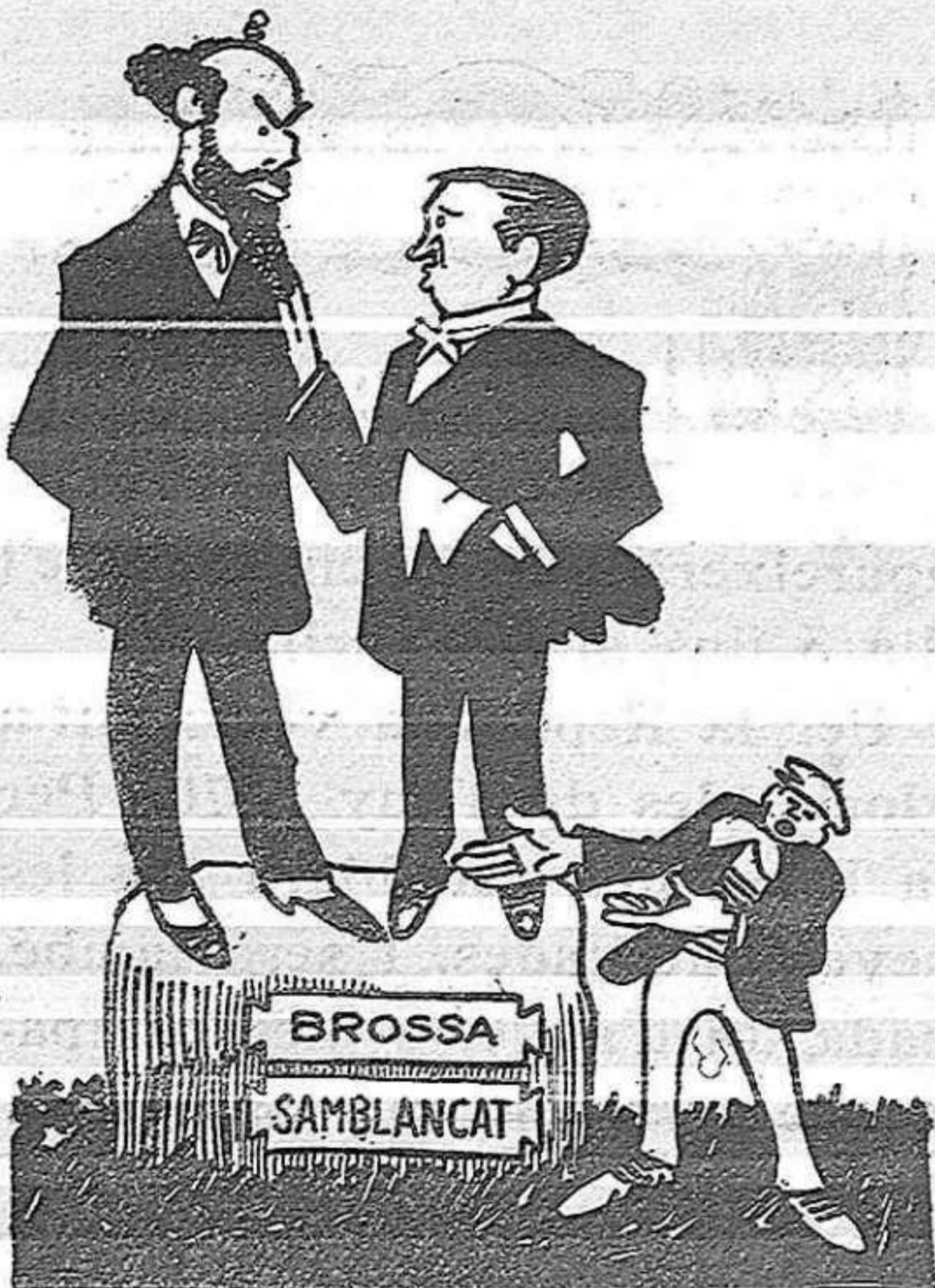
Els principis generals continguts en la nota feta pública no deixen, en efecte, cap possibilitat de salvació per als culpables de la tragedia més gran dels segles. Unitat militar, unitat econòmica, unitat diplomàtica entre els aliats: tals són els principis. Principis que formen com unes estenalles poderoses i irresistibles, com un instrument de mort contra l'imperialisme germànic.

Els pobles aliats representen mig món. Dominen l'ample mar i tenen lliure la part major de la terra. Davant d'aquest poder, davant d'aquests vuit pobles estretament

Presentant els nostres candidats

Nacionalistes: ¿Coneixeu gaires homes més nacionalistes que aquests dos?

Radicals: ¿Coneixeu homes més radicals que aquests dos?

Doncs si aquells homes són com són, aquest és el metge de més clientela de Barcelona.

units. el bloc dels Imperis centrals, amb sos dos afegiments, ha d'ésser esmicolat per força. Es un bloc que no podrà resistir la pressió de les estenalles aliades.

Unitat militar, econòmica i diplomàtica... Això equival a dir als enemics: *Abandoneu tota esperança.* Això equival a fixar des d'ara la sort que espera als reus d'aquell procés.

Alguns diràn: «S'ha pronunciat la senten-

cia, però els sentenciats no estan presos. Corren encara furiosament pels camps de lluita. Ni se'ls ha capturat, ni s'han rendit. I per a aplicar-los la sentència, caldria que els aliats els tinguessin vençuts, subjectes».

Es cert que els malfactors no han sigut encara agafats, com diríem en el llenguatge judicial. Però la veritat és que estan voltats, i que no podran escapar-se. La sentència ha estat pronunciada abans que se'ls tingui presos. Però la sentència es complirà en son dia, en un dia que no és lluny. I els malfactors mateixos, amb els braços lliures encara, regirant-se neguitosos dins el clos on estan tancats, senten ja damunt els seus caps el pes del destí que fatalment els condemna.

FULMEN

Sonata LXXII

IREU que'n són de selvatges i animals aquests alemanys! Ja fa molt temps que ho sabem, però, quan te feixen en lo més viu, és quan te n'adones més. I

amb tot, pot-ser aquí, a Barcelona, tenim una mena de bestioles que fan dir-se periodistes i que els sobrepassen sinó en crudeltat, en barra. Ja vos haureu fet càrrec de que parlo dels cèlebres diaris il·lustrats *La Tribuna* i *El Dia Gráfico*. Mireu que publicar el retrat del mestre Granados assassinat pels amos del diari... Sembla mentida, eh? doncs no ho és, sino mireu *La Tribuna* de l'altre dia.

Vos dic de veres que tindriem de organitzar-nos per a caçar els alemanys que hi han a Barcelona. Trobes un alemany? tiro. Es l'únic procediment i si en contes d'un alemany és un carlinot del *Correo* millor! tiro. No heu vist que els grans poques vergonyes amenacen a un vapor rus anclat en nostre port amb fer-lo saltar? Ja els donaria jo. Cada ciutadà deuria convertir-se en submarí, i tirar torpills de butxaca al cap dels subdits del Kaiser i dels que'ls abonen.

Ja ha sortit la candidatura d'en Lerroux, miau! Quina tifarada! Lo millor que hi ha és ell. Vatúa nada món! Perque dimontri vol ésser diputat l'abuelo? Al que m'ho espliqui li regalo un anell elèctric. Encara no'n té prou en rapapiejar en el Municipi? Que no ho veu que començant pel batlle i acabant per en Polo se'l rifen tant els seus com els adversaris.

I en Millán què és? Radical? No. Nacionalista? No. Doncs què? Carboner. Aquest deura donar-nos el carbó barato, diràn alguns; sí, espereu-vos... en Millán és d'aquells que tonto, tonto... tu afarte'm i digue'm moro.

I l'Amiliano, l'Amiliano? vaia un manoi! Te conec herbeta que et dius marduix.

No vui parlar de don Pedro Corominas-Montaña ex-màrtir de Montjuic, ex-concejal, ex-diputat, ex-catalanista, ex!

De don Alexandre no'n parlem, ell sempre amb l'alma als llavis, els demés son codrils.

I la Lliga no pareix, què'n sortirà d'això? Me sembla que cinc ratolins com del part de les muntanyes. Diu que hi va en Par, notari, diu de don Albert Rusiñol, diu que en Caralt, del Foment, diu que l'hereu d'en Güell i del marquès de Comillas, diu, diu, diu. El certus és que per ara no'n sabem res. Es igual, per bons que fossin la marca de la fàbrica els tornaria dolents.

Aquí, com a candidatura no n'hi ha més que una, la nostra. Gabriel Aiomar, Angel Samblancat, Jaume Brossa, doctor Queraltó i micer Layret. An aquests hem d'ajudar, i fer triomfar i ho conseguirem, perque volem, a no trigar gaire.

El dia nou al vespre ens ajuntarem altra vegada i cridarem:

—Visca Catalunya!

—Visca la República!

Mentres tant la setmana que ve ens ajuntarem cada dia per parlar de mitings, de rodes que faràn els altres, d'apoderats, etc., etc. Allò de Verdun va bé. Per la França! Bevem-hi.

MORITZ XV

XAMFAINA ELECTORAL

Hi ha un candidat que fa dies que'm ve suaument treballant perquè el meu vot no li falti quan l'instanti sigui arribat.

Si en fa de papers, pobre home!.. Em respalla, em pren pel braç; em diu que la sort d'Espanya depèn de que'ls ciutadans sàpiguen ben bé a qui voten...

En fi, ahir, després d'un quart d'insistir sobre aquest tema, va dar-me un puro de ral i em va dir:—Per ara, tingui. Quan ja sigui diputat, no's quedarà amb un trist puro... Li faré donà un estanc!..

La disputa s'embolica. En Dato vol setanta actes; en Romanones s'empenya en que han d'ésser sols seixanta.

—Això és una picardia!
—Retiri aquesta paraula!
—En les Corts que jo vaig fer n'hi vaig dar cent vintiquatre.
—Me les va dar?.. Les vaig pendre.
—Perquè a mi em va dar la ganal!..
—Nada. En vol seixantatres i queda firmat el pacte?
—No!.. Tinc molts més compromisos.
—I doncs perquè s'enredava!..
—I així segueix la disputa... Dels electors, ni se'n parla.

—Déu lo guard. Li participo que observo que m'han borrat de les llistes.

—Si que és raro!.. Ah!.. Es que's van equivocar i van donar-lo de baixa com a difunt.

—Bé!.. I què faig ara jo?

—No sé què dir-li... Per esmenar-ho ja és tard.
—Es que jo, sigui com sigui, voldria votà.

—Oh, això rail! Vostè, el dia de la cosa, s'arriba al col·legi on sab que li correspòn, i entrega el seu vot, dient ben alt: «Sóc el mort... tall!» Jo li juro que ningú ho estranyarà. Les mesas ja hi estan fetes. Els morts que voten són tants!..

Si n'hi han en el fons del mar de granets de sorra fina!.. Si n'hi han en el blau del cel d'estrelles, grans i petites!.. Doncs encara és molt més gros el número de mentides que certs senyors candidats deixaràn anà aquests dies.

«Això» ha de fer-se a l'abril, i cada vot en val mil, i els valdrà, efectivament, si el poble és cauti i prudent i sab on té la mà dreta al tirar la «papeleta». Cal, per lo tant, vigilar i no deixar-se albardar, doncs, com sútil comentari, ja ens avisa el calendari que'l dia de l'elecció és... diumenge de Passió.

C. GUMA

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 23 AL 30 DE MARÇ DE 1916

Per terra

Després d'una setmana de pausa—pausa que prova l'afebliment dels alemanys—ha tornat a començar la lluita en el sector de Verdun, a la banda oest del Mosa, entre Avocourt i Malancourt. El nou atac teutó ha estat un nou fracàs sagnant. Solament han aconseguit els soldats del Kronprinz apoderar-se d'un petit espai de terreny al nord de Malancourt i de dues cases d'aquest poble. En canvi, els francesos, en un atac realitzat més cap al sud, per la banda de Avocourt, han recobrat la part sud-est del bosc i l'important reducte del mateix nom. Tingui's, a més, en compte que per aquesta banda els alemanys són 18 quilòmetres lluny de Verdun. Als fronts rus i italià, la lluita s'ha fet general i violenta. Han guanyat els russos diverses zones de terreny, especialment en el sector nord. Italians i austriacs han emprès operacions ofensives, en les quals porten a ventajia els soldats de Cadorna.

Al nord de Salònica, els francesos han fet regular les patrulles germano-búlgares que havien entrat en territori grec.

A l'Asia Menor, els russos, seguint son avenç, han ocupat la població de Off, en el litoral del Mar Negre, i la de Hazin, al sud-est de Bitlis.

Per mar

Una esquadreta lleugera anglesa, amb hidroplans, ha atacat els coberts de dirigibles alemanys intal·lats a l'Eslesvig-Holstein.

Això ha donat motiu a diverses lluites per mar i pels aires, en la qual hi ha hagut les perdues següents:

Del costat dels anglesos, 3 hidroplans i el contratorpeder *Medusa*.

Del costat dels alemanys, dos barcos-patrulla armats i un contratorpeder.

Del *Medusa* va ésser salvada tota la tripulació. Tota la del contratorpeder alemany va sucumbir.

Per l'aire

Una esquadreta anglesa ha atacat, destruint-lo, un campament turc, a cent milles enllà del canal.

Una esquadreta de 12 aeroplans alemanys va bombejar Salònica, ocasionant nombrosos morts i ferits entre la població civil. Van ésser abatuts 4 aeroplans. Un *Zeppelin* que els acompanyava va haver de donar mitja volta i fugir.

COM insinuàrem en l'avís del número passat, LA CAMPANA DE GRACIA, per a fer bona feina en la campanya de propaganda a favor de la candidatura de Reivindicació Republicana Autonomista, ha decidit convertir-se en diari durant el període d'activitat electoral comprès en la pròxima setmana.

La primera CAMPANA diària, amb plena informació política, articles dels candidats i caricatures, sortirà, doncs, dilluns que vé, dia 3, a les sis de la tarde.

Els esmentats números es vendran al preu corrent de 5 cèntims, exceptuant l'últim, el del dissabte, vigília del dia de les eleccions, que serà doble extraordinari, imprès a dues tintes i valdrà 10 cèntims.

Un drama de l'Echegaray té per títol *El poder de la impotencia*.

Ho recordem als desdixats lerrouxeros que van a pertorbar mitings.

Els podran atropellar, destorbar momentàniament una peroració dels nostres candidats, que són prou valents, además, per a treure's les pusses de sobre. Lo que no podran fer és demostrar que tenen raó i triomfar en bones armes.

Es la millor manera de demostrar, a la vegada, el seu poder i la seva impotencia.

Més salpicaduras.

En l'estúpid i criminal torpedeig del vapor *Sussex* ha trobat la mort l'eminent compositor català Enric Granados.

Anatema etern per a l'imperialisme germànic, que no té el pudor de suavitzar els procediments ni per a respectar als neutrals.

Sinó que semblaria que fem servir de plataforma electoral un fet dolorosíssim, seria qüestió de preguntar al poble des de la tribuna del primer miting:

—Encara dubteu, panxa-contentos?

Don Palmacio Iglesias es torna a presentar per Girona.

Quin home! No's cansa mai de fer papers ridícols.

¿Que no ho veu que ja no'n sortirà mai més, de diputat?

Es a dir... tant com mai més!.. El dia que dongui déu mil drets an en Lerroux, encara pot tenir confiança.

La confiança de perdre, ¿veritat, carbonifero Millán?

Llegim:

«A can Palarois, del Passeig de Gracia, hi ha exposada una magnífica escultura, tamany natural, representant un Ecce-Homo...»

Per veure un Ecce-Homo no cal anar tan lluny... Arribin-se de demà en vuit a la Plaça de Catalunya, a veure en Pere Corominas, després de l'escrutini.

Finalment s'ha presentat una candidatura de prestigi indiscutible; d'homes no malmesos

Les absoltes de la "Lliga"

— Qui té durus - fuma puros...
 Qui no'n té - fuma paper...
 Els que fan ali - amb les Dretes
 solen quedar-se - al carrer.
 — Dominus vobiscum!...

En Pere Corominas, en Lerroix, la Lliga, tots per un igual, surten triturats diàriament de les seves planes. Però pels lerroixistes, *El Diluvio*, al igual que nosaltres, és un venut a l'or de la Lliga, i pels lligueros, un revolucionari de lo més roig i de lo més perillós d'escoltar.

A uns nostre despreci i als altres nostra compassió.

Passant-se la llei per sota... l'aixella, el Governador civil va suspendre, diumenge, el míting de Reivindicació Republicana.

Diu que ho va fer per prudència, tenint en compte que, aprop del local i a la mateixa hora, se celebrava la jura de la bandera.

Per al míting de demà ¿quina excusa donarà el senyor Suárez Inclán?

Perquè es veu que aquesta bona autoritat ens la té jurada... I no precisament la bandera.

Dissabte al vespre arribà un pagès a Barcelona.

Un cop baixà al *Apeadero*, tragué el nas al Passeig de Gràcia i, al veure aquell bé-de-Déu de tribunes enflocades, la cara se li auriolà de joia.

— Dispensi—digué, emprenent a un urbano—¿que pot-ser han aplaçat el Carnestoltes per demà?...

Sòrt que'l guardia era un home discret, que sinó, el pobre pagès an aquestes hores ja seria fusellat a Montjuic.

LA CAMPANA DE GRACIA

apareixerà diàriament, des de'l dia 3 fins al 8 d'abril.

Per la República ve tocant a gloria des de l'any 1870. Per la República redoblarà ara les seves batallades. I serà també, cada un d'aquests dies, campanya de somatent per Catalunya.

La Campana de Gracia

ha defensat sempre, per a ocupar les representacions populars, an aquells homes que estimavem eren els més dignes d'elles. Avui, aquests homes se diuen Alomar, Brossa, Layret, Samblancat i Queraltó. Els creiem els més abnegats i els més intel·ligents. Per això els defensa

La Campana de Gracia

per tenir-los com a fills de aquells que en 1870 morien per la República i per Catalunya.

La Campana de Gracia

portarà cada dia caricatures dels nostres més enginyosos caricaturistes i articles dels nostres primers escriptors.

Republicans: Compreu

La Campana de Gracia

diària.

Preu: 5 cèntims

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, CARRER del Olen, número 8
 Tinta Ch. Lorréux y G^o

per la baixa maniobra de la política al us, i que tenen en la seva pròpia significació una eficàcia col·lectiva: Brossa, Layret, Alomar, Samblancat, Queraltó!

Semblen tocs de clarí... ¿no?
 Es deure de tots els bons republicans, de tots els homes lliures, de tots els qui tenen concepte lliberal de sa personalitat i de sa ciutadania que aquests tocs de clarí siguin del clarí de la victòria.

Se presenta la candidatura del Bloc independentista, clara, vibranta, neta de tota baixa combinació de política utilitària i circumstancial.

A l'altra banda, arreu, segueixen les conxorxes vergonyoses, els maridatges equívocs. Elector republicà, elector conseqüent, bon elector: la elecció no és dubtosa!

En Romanones, en Dato, tots els que s'anomenen prohoms (*pronombres* que diria en Pich) de la política espanyola, estan molt enfeïnats. Conferències, discursos, entrevistes, violències, discussions...

Tot per si aquest o l'altre candidat... per si vui tres llocs o no te'n donaré més que quatre... etcètera...

¿I el problema del sulfat de coure, i les subsistències, i la guerra, i les vagues, i la fam?
 Oh! Per a tot això ja hi ha temps!

Llegim en un telegrama que han insertat els diaris:

«El jefe del gobierno ha insistido esta noche en manifestar su resolución de declarar excluidos del partido que él dirige a los que, perteneciendo actualmente a él, se obstinen en presentarse como candidatos para las próximas

elecciones en los distritos donde el gobierno ha designado candidatos encasillados.

Proceder de otra manera—dijo el conde de Romanones—sería dar lugar a que se ponga en entredicho mi formalidad, y a eso no quiero que se llegue en modo alguno.»

No passi ansia, home! Hi han coses de que no pot dubtar ningú.

Ja sabem tots que la seva formalitat brilla... por su ausencia.

Aquesta nit arriba, de Figueras, el nostre entrançable amic, el candidat Gabriel Alomar. Veu a fer sentir als bons republicans les vibrants parafrases del seu verb meravellós; a abocar-nos tot el seu cor de patriota, i tot el seu cervell de pensador eminent. També, segons telegrama rebut del propi interessat, altre candidat, En Jaume Brossa va sortir dilluns de Londres en direcció a Barcelona, al objecte de parlar en tots els mítings de «Reivindicació».

Si els submarins l'han deixat passar, doncs, a hores d'ara ja's trobarà el valent publicista i fogós orador entre nosaltres.

Rebin ambdós la més choral benvinguda de tots els que estem disposats a ajudar-los en la seva tasca de lluitar i triomfar, per la causa de la República i de l'Autonomia.

Amb aquella frescura que li és característica, *El Poble Català* d'abans d'ahir, reproduïx un article de l'Alomar, publicat anys hà en LA CAMPANA, sense cap nota al peu, sense constar en lloc que'l nostre amic ja fa temps que no és congregant de la seva capelleta.

Procediments corominescs de *cativa* índole, per despistar i per veure si agafa peix.

Afortunadament tothom sab la distància que en aquests moments va d'en Bieló an en Pere.

I respecte a la inserció indeguda del article, que és ben nostre, estigui tranquil *El Poble*, que no li enviarem el rebut...

Així com així tampoc el pagaria!

La *Gaceta del xinos* anuncia que en Lerroix no's mourà de Barcelona fins passades les eleccions.

D'això se'n diu parlar amb eufemismes. Més curt i més sintètic hauria sigut dir, per exemple: «En Lerroix no's mourà fins que'l treguin.»

Perque ja veuràn l'escrutini, equivaldrà aquest cop per ell a una patada en la mismísima boca del estómag.

Aquesta vegada l'Ajuntament mereix un elogi. Ja és estrany, ja, però se'l mereix. En la qüestió de l'augment en el preu del gas s'ha posat al costat del poble.

Per una vegada que sab veure-hi clar, no li regategem l'elogi.

An en Rius i Rius ja'l tracten a tall de bisbe. «Els nens i nenes del Assil del Parc varen recitar uns versos de salutació a l'Alcalde, en una visita que aquest va fer a aquell benèfic establiment.»

Ens agradaria saber de qui eren aqueixos versos. Pot-ser del ex-regidor Santamaria?
 Si fos així, seria qüestió de respondre: *Ora pro nobis!*

Nostre confrare *El Diluvio* s'ha posat, en la present campanya electoral, resoltament al costat de la candidatura de Reivindicació Republicana.